Ч. 200 Второк 8 (20) вересня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	зр.	2·40
на пів року	„	1·20
на чверть року	„	—·60
місячно . .	„	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	зр.	5·40
на пів року	„	2·70
на чверть року	„	1·35
місячно . .	„	—·75

Поодиноке число 3 кр.

Єго Цїсарске і Королївске Апостольске Величество зволив видати слїдуюче Найвисше письмо відручне:

Любий ґрафе Туне!

В днях безмірного суму, який навела на Мене і Мою Родину смерть Моєї бл. п. Супруги Єї Величества Цїсаревої і Королевої ЄЛИСАВЕТИ, проявила ся любов і співчутє Моїх народів, тож і почесть для Покійної в спосіб зворушаючий і піднеслий.

Ідучи за приказом Мого серця, поручаю Тобі оголосити в одвітний спосіб, залучену а безпосередно до Моїх улюблених народів звернену подяку.

В Шенбрунї, дня 16 вересня 1898.

Франц Йосиф в. р.

Тун в. р.

До Моїх народів!

Найтяжший і найстрашнїйший допуст навістив Мене і Мою Родину.

Моєї подруги, окраси Трону, вірної дружини, котра в найтяжших хвилях Мого житя була Моєю відрадою і підпорою, в котрій Я більше втратив, як се висказати можу, вже нема. Страшенна судьба забрала Єї Менї і Моїм народам.

Рука скритоубийника, оруде божевільного фанатизму, що поставив собі за задачу, нищити істнуючий порядок суспільний, піднесла ся против Найблагороднїйшої між женщинами і в слїпій безвиглядній ненависти поцїлила в то серце, що не знало нїякої ненависти і що било лиш для того, що добре і благородне.

Посеред безмежного горя, що обняло Мене і Мою Родину; в виду нечуваного злочину, що обрушив цїлий сьвіт цивілїзований, підносить ся голос Моїх улюблених народів з осолодою для Мого серця.

Клонячись в покорі перед допустом Божим, що навістив Мене так важко і непонятно, мушу зложити подяку Провидїню за велике добро, яке Менї осталось: за любов і вірність міліонів, що в хвилях горя окружають Мене і Моїх.

Тисячами ознак, з далека і зблизька, від високих і низших, проявило ся горе і жаль по покійній Цїсаревій і Королевій.

З трогаючою згодою голосять всї по безмірній стратї вірним відгомоном того, що зворушає Мою душу.

Як сьвятою останесь Менї аж до послїдної хвилї память Моєї горячо улюбленої Подруги, так остане ся для Неї непроминаючим памятником вдячність і почитанє Моїх народів.

Із глубини Мого опечаленого серця дякую всїм за сю нову запоруку преданного співчутя. Хоч мусять притихнути торжественні звуки, що мали супровожати сей рік, то спомин безчисленних доказів прихильности і горячого співчутя позістане Менї найцїннїйшим дарунком, який Менї можна було подати.

Спільність нашого горя сполучає новою щирою звязию Трон і Вітчину. З непохитної любови Моїх народів набираю не лише кріпшого почутя обовязку, щоби витревати в призначенім Менї званю, але й надії на удачу.

Молю Всевишнього, що Мене так тяжко навістив, щоби Менї додав ще сили до сповненя того, до чого Я покликаний. Молю Єго, щоби благословив Мої народи і просьвітив, і дав їм найти дорогу любови і згоди, на котрій можуть розвивати ся і бути щасливими.

В Шенбрунї, 16 вересня 1898.

Франц Йосиф в. р.

Повисше Найвисше письмо відручне Єго Цїс. і Кор. Апостольского Величества подає ся сим до загальної відомости.

У Львові, 18 вересня 1898.

Лев ґр. Пінїньский в. р.
Ц. к. Намістник.

---

1)

Ті-трі.

(Оповіданє з австральского житя. — А. Бравна).

— Ще нинї до Сідне [1])? — Годі, пане, за пять мінут буде піском мести! — сказала менї з цїлою рішучостию почмайстриня з Ґундару, женщина кріпкого росту, ввічлива, лїт за пятьдесять. — Вже й з хати Вам не вийти. Мусите тут пересидїти, доки аж дощ не піде. От, видите! — додала она і показала на вікно.

Я подивив ся в ту сторону і на моє диво побачив, як нараз цїле небо страшно зачервонїло ся нїби від огню, здалека почали сунути ся по нїм чорно-брунатні хмари, та з шаленою скоростию почали котити ся грубими валами зі всїх боків. Зробив ся шум і залопотїло, нїби від крил якихсь бісноватих духів, що аж цїлий воздух затряс ся, на дворі потемнїло, воздух зробив ся нїби якийсь густий і за кілька хвиль повіяло на всїх улицях страшенним туманом пороху. Я лише що недавно побував в Австралії і навіть не перечував того, яку шалену бурю крила в собі страшенна спека сего дня з полудня. Перепуджений дивив ся крізь вікно, як то там на дворі нараз все змінило ся, коли нараз зовсїм несподївано горячий воздух повіяв по менї а хата затрясла ся як би від грому.

В тій самій хвили увійшов молодий мужчина, з червоним ще від напруженя лицем, бо мусів ужити всеї сили, щоби отворити двері.

— Отто-ж то воздух там на дворі, як юшка з гороху, такий густий і жовтий! — сказав він і став обтрясати з себе порох, що єго цїлого вкривав.

— Ти як-раз в пору приходиш Ті-трі — повитала єго панї дому — бо будеш до товариства отсему панови, котрий рад не рад буде мусів пару днїв пересидїти у нас.

— Дуже радо! — відповів він. — Але передовсїм, дайте мамо чого напити ся. Менї цїлий рот повен пороху, як — мої кишенї — і при сих словах став він на доказ вивертати свої кишенї та витрясати з них мілкий жовтий пісок на землю.

— Ой так, то горячий вітер! сказала на то почмайстриня та й зараз внесла фляшку і кілька склянок. Ми сїли до перекуски і я завів незадовго з Ті-трі'м розмову.

Ті-трі був то хороший мужчина, високого росту і сильної будови, лїт може трохи понад трийцять і, як менї то сказав, був „менаджером“ [2]) у одного з місцевих баранячих королїв. Менї зараз з самого початку впало в очи єго імя, бо хоч я вже давно привик був до дивних імен Англїйцїв та Американцїв, то все-таки ще такого не чував і длятого наконець спитав єго, чи він дійстно і длячого Ті-трі називає ся.

— А вже-ж, що так називаю ся, — відповів він — але длячого, то о тім би богато говорити. Коли же хочете, то можу Вам розповісти. Часу маємо досить — сказав він, глянувши у вікно — бо скорше як за два днї вітер не втихне.

Він випив свою склянку, пакнув кілька разів люльки і став розповідати.

— Розумієсь, що я був при тім; але не богато вже знаю з того. Менї другі розповідали. Але за правду можу заручити, бо я то нераз чув то від неї, то від него, а все однаково розповідали, все одно чи кожде окремо, чи обоє

---

[1]) Сідне (Sydney) столиця анґлїйскої кольонії Нового полудневого Вельса (New South Wales) в Австралії. Місто се лежить на всхіднім побережу Австралії, а на полудневім березї заливу Порт Джексон, на півострові, що мов пальцї руки вистає в море. Сідне єсть дуже правильно збудоване і має кілька великих портів; один з них (Farm Cove) коло заливу Вулюмулю (Wooloomooloo-Bai), призначений виключно для кораблїв воєнних, другий (Darling Harbur), великий порт торговельний. Ще в 1800 р. мало Сідне ледви 2600 душ, нинї місто стало дуже велике і число душ в нїм доходить до пів міліона. Місто єсть дуже торговельне і промислове, а найважнїйші продукти, які звідси вивозять, то вовна, і золото, (по найбільшій части вже готові, битї гроші) а відтак шкіра і сьвіже мясо. Всї держави европейскі і другі мають тут своїх консулів.

[2]) Manager = управитель, дїловодець.

По похороні пок. Цісаревої.

Дармо хто силував би ся описати то сумне торжество, з яким зложене тіло бл. п. Цісаревої на місце Єї вічного упокою. Можна хиба лиш то сказати, що такого похорону не то Відень, але цілий сьвіт ще не бачив. Людий наїздила ся до міста така маса, що всї готелї були переповнені а навіть в приватних домах трудно було знайти приміщеня. За вікна при улицях, котрими мав переходити похорон, плачено по 100 зр. і більше від особи, щоби лиш можна подивити ся. На улицях вже від самого дня була страшенна глота. Всї виступили в чорних одїнях, дами в чорних вельонах, а по всїх видко було глубокий сум і жаль. Для удержаня порядку виступило 7 і чверть баталїона піхоти і 4 шкадрони. Порядок не був нїгде нарушений, але серед такої глоти не могло обійти ся без пригод, було іменно 23 случаїв тяжкого омілїна і 70 случаїв лекшого ослабленя. Вінців прислано величезну масу. Декотрі з них були так великі, що мусїло їх нести по чотирох людий.

О четвертій годині по полудни розпочав ся похід похоронний. Перед тим Цїсар і найблизша родина а відтак і всї монархи, що приїхали на похорон, і другі гості та найвисші достойники пішли були до церкви ОО. Капуцинів і тут уставили ся в приписанім порядку. Коли внесено тїло, настала тишина як в могилї. Цїсар, котрий доси стояв як би задуманий, вдивив ся нарав в домовину і станув як би задеревілий. Очевидно старав ся перемогти себе самого; але не видержав і заплакав. По поблагословленю тїла здоймлено домовину з тїлом і занесено при сьвітлї смолоскипів до підземних гробниць, де вже спочиває 170 членів цїсарского дому. За домовиною пішов і Цїсар, а з ним лиш члени родини і гофмайстри двору; гості остались в церкві. Тут по зложеню домовини на призначенім місци і по послїднім благословленю, перший гофмайстер двору віддав ключі від домовини ґвардиянови Капуцинів і Цїсар вернув зпов до церкви а звідси поїхав до своєї палати. З цїсарем нїмецким і прочими монархами попращав ся Цїсар вже зараз по похоронї.

Вчера по полудни виїхав Цїсар з бурґу до Шенбруну і там принимав на окремій авдиенциї деяких членів родини, а опісля їздив до сестри покійної Цїсаревої, ґрафинї Транї.

Вісти полїтичні.

Віденьска ґазета урядова оголосила статути ордера Єлисавети, котрого надаванє має прислугувати виключно Цїсареви і єго законним наслїдникам. Рівночасно оголосила ґазета відручне письмо Цїсаря до ґрафинї Старай, в котрім Цїсар за єї знамениті заслуги в хвили смерти Цїсаревої надає їй велику ленту ордера Єлисавети.

В четвер відбудуть ся в Празї збори молодочеських послів в цїли обговореня становища, яке має заняти молодоческий клюб в правици підчас надходячої сесиї парляментарної. З Віденя знов доносять, що там відбували ся не обовязуючі до нїчого наради членів екзекутивного комітету правиці. Розходило ся о модифікацию жадань Молодочехів і Словінців, ставлених до правительства.

Справа Драйфуса змінила ся основно. На представленє мінїстра справедливости Саріена **рада кабінетова ухвалила ревізию процесу Драйфуса.** Мінїстер війни **Цурлїнден подав ся до димісиї** а в своїм письмі до президента мінїстрів каже, що він переконаний о винї Драйфуса. Рівночавно подав ся до димісиї і мінїстер робіт публичних Тіляй. Мінїстром війни іменований ґенерал дивізиї Шапін, а мінїстром публичних робіт сенатор Ґоден.

Новинки.

Львів дня 19-го вересня 1898.

— **На засїданях головного виділу товариства „Просьвіти“** з днів 6 і 13 вересня с. р.: Принято до відомости, що перша посилка каінїту до читальні в Стрільбичах вислана буде сего тиждня. Принято до відомости справоздане з руху читалень в Гусятині, Немирові, Вигнанці долішній і в Повітнї. Вислано даром книжочки читальням „Просьвіти“: в Довгій, Грабівци, Підгородищи, Жукові, Богутині, Кунашові, Маттївці, Керниці, Старявій, Скородинцях, Книгиничах, Раковтах, Озерянах, Нисмичах, Шельпаках, Новици гор., Павелчи, Касперівцях, Дерелївцї, Вигнанці, Горохівцях, Залунеи, Спасі, Камінці струм., Гусятині, Опришівцях, Кожичах, Раковім Кутї, Теляжи, Чуловичах, Гошові, Сгрию-Шумлянщинї, Кальнім, Бердиківцях, Сковятинї, Чор. Воли, самостійній читальни в Східници і переселенцям в Бразилії. Принято справоздане п. Короля з люстрациї читалень в повітах: ярославскім, лїскім, перемиским, золочівскім, добромильскім та турецкім і поручено дальшу люстрацию в повітах: дрогобицкім, долиньскім, калускім і жовківскім. Ухвалено оголосити відозву до членів, щоби вирівнали залеглости. Заступник голови „Просьвіти“ сов. Торопьский, в заступстві недужого п. Романчука, висказав (на засїданю 13-го с. м.) жаль з причини смерти Є. В. Цїсаревої Єлисавети, а присутні через повстанє віддали честь памяти покійної. Відтак виділ приняв до відомости, що „Просьвіта вляла участь в депутациї руских народних товариств до Є. Е, Намістника для зложення сочувства з нагоди смерти Єї Величества. Вкінци ухвалено взяти інїциятиву до устроєпя Богослуженя за упокій Є. В. Цїсаревої народними товариствами і назначено день 29. с. м. Принято до відомости, що „Просьвіта“ брала участь в похоронах б. п. Є. Е. Кардинала, і ухвалено дати замість вінця на домовину 15 зр. на Бурсу в Новім Санчи. Ухвалено розписати конкурс на стипендию імени Франца Фронца в квоті 90 зр. з речинцем по конець надолиста.

— **В справі еміґрантів.** Кс. Влад. Кісевлевич (Гамбурґ, 34 Kleine Michaelskirche) подав до Gaz. Narodow-ої вість, що на днях стрінув в Гамбурзї кількох селян-еміґрантів з Галичини зовсїм безпомочних, котрих т. зв. Bauernfänger-и визискують в невиданий спосіб і просто окрадають. Кс. К. просить проте, щоби духовні або учителї сїльскі давали єму з людскости для тих бідних знати, що сей або той вибирає ся до Америки на Гамбурґ. Вистане кореспонденцийна карта, а він яко член товариства Рафала заопікує ся вже еміґрантом і обереже єго перед визиском.

— **Товариство ґімнастичне „Руський Сокіл“ у Львові.** На засїданю комітету основателїв з дня 15 вересня с. р., принято 11 членів. — За комітет основателїв: *Василь Мороз* голова. *В. Лаврівский* справник.

— **Загальні збори дяківского товариства епархії станиславівскої** відбудуть ся в четвер по Вознесенію дня 29-го вересня в Станиславові, на котрі Виділ товариства так Поважаних П. Т. членів як і всїх нечленів півців з цїлої епархії до

разом. Они охотно говорять о тім, она розповідає о нїм та робить з него героя, а він розповідає о нїй та робить з неї героїню. Бо то, бачите, була подія для них обоє та вбила ся їм в память тим лїпше, бо мала важні наслїдки для них обоє.

Я отсе вже девятий рік там менаджером, був девять лїт „паробчаком“ тут в Ґундару а аж до чотирнайцятого року ходив до школи, отже гадаю, буде тому около яких трийцять і два лїт.

Кольонія була тогди далеко не то що нинї. Ґундару було як би дошками забите. Три днї треба було їхати до найблизшої стациї, а почту з Сідне привозив раз на тиждень кінний післанець. Там, де дорога сходила з гостинця, була она досить далеко, може на яких двайцять миль, ще досить добра та ішло ся нею ще попри деякі хутори, але вже другого дня дороги не було видко нїякої хати, аж прийшло ся до Ґундару.

Першої ночи ночував почтовий післанець в господї „під зеленим трилистком“, як то старий Падді називав свою нору. На другий день їхав він дальше — сам один, а в шкіряній торбі мав нераз богато тисячів — таким поганим гущавником, якого другого нема в цїлій Австралиї, отже й в цїлім сьвітї. Гущавник що називає ся! А Ви єго не знаєте? Тим лїпше для Вас! То рід корчів, самі малі тонеькі деревця, все листє в горі, а одно як друге. А все висить понад тобою як густа зелена сїтка, що не допускає нїякого сьвітла, не дає нїгде виглянути. Ледви знає ся, чи то день чи ніч. На дерево годї вилїзти і розглянути ся, бо одно не удержить чоловіка, а два разом не можна обняти — бачите руками і ногами — і вилїзти на них, бо за далеко ростуть одно від другого. Такий гущавник, то, кажу Вам, страшний. Коли знаєш дорогу — то добре, але коли зібеш ся з неї, то хоч і зараз загибай. Кого в такім гущавнику возьме ся блуд, то най єго Господь Бог ратує! Коли случайно не знайде ся якоїсь стежки або не стрітить ся людий, то хоч і зараз лягай на землю та чекай спокійно, коли смерть прийде. Доки стає води, то ще якотако. Тогди може чоловік і два або три а навіть і чотири днї жити, після того які у кого сили. Але опісля все пропало, а що року при нагоді можна знайти білі кости.

Отже тим гущавником мусїв їхати той післанець почтовий, о котрім Вам розкажу, мусїв їхати довгими годинами одна за другою, аж під вечер — скоро не збив ся з дороги — виїзджав знов на отверте поле. Там, де кінчить ся той гущавник, плив самою серединою яру, зарослого густо папоротию, малий потік. Коло того потока ставав він на ніч, а на другий день мусїв він їхати дальше і мав ще цїлих вісїмдесять миль ґумовим лїсом аж до Ґундару.

Стандард — так називав ся той післанець — був то собі хлописко, яких мало. Якраз такий, якого потреба на таке становище. Хлописко мов із сталї та зелїза, що не бояв ся ні смерти ні чорта. А така їзда то не була дрібничка! Сам один як палець, серед дикого гущавника, мусїв їхати почерез майже непроходиму гущавину, по через ріки і потоки. Серед пекучої мов огнем спеки не рушало ся нїде нїчого, лиш деколи вискочило кенґуру [3]) або зашелестїла де яка гадина, пересуваючись впоперек дороги. Впрочім через цїлих три днї не видїв і живого духа коло себе, та й не хотїв видїти; бо коли би часом і стрітив якого чоловіка, то ледви чи було би з того що доброго.

Він бувало каже: „Коли маєш перед собою кілька повних почтових мішків з королївскою печаткою і пару набитих пістолетів при собі, то не богато питаєш, чи когось стрітиш на дорозї чи нї“. Він зовсїм не був з тих, що люблять хвалити ся; але одного разу боронив він своїх почтових мішків аж проти трох, і то так, що опісля ставав перед судом о убитє. Але суд увільнив єго а паробки з села занесли єго в тріюмфі на плечах аж до єго хати. Тут, в Ґандару, ще й нинї то розповідають.

Але то не стоїть в нїякій звязи з отсим, що Вам тут розкажу. То було в лїтї і така спека, що аж земля місцями попукала. Вже кілька місяцїв не було анї каплї дощу, а богато потоків було повисихало. Особливо в Ґандару і в охрестности був великий брак води.

Наконець в суботу по новім році звіяв ся горячий вітер і люди сподївали ся дощу.

— Вам то не богато зашкодить — сказав властитель господи „під зеленим трилистком“, підчас коли Стандард набирав води в свій боклаг, але іза тих людий бере мене страх, що вчера рано виїхали звідси. То був якийсь крамар з жінкою та дитиною і своїм помічником; він хоче заложити собі малий склеп в Більгем.

[3]) Кенґуру — найбільше зьвіря в Австралиї, належить до т. зв. торбачів, буває на метер і більше довгий, з хвостом на три чверти метра довгим. Задні ноги має дуже довгі і сильні а передні дуже короткі. Кенґуру длятого більше скаче як ходить, а скаче на 5 до 8 метрів далеко. Коли їсть, то стоїть на задних ногах, підперши ся хвостом; тогди буває так високий або й висший як чоловік. Волос кенґуру єсть брунатно-сїрий, на череві білавий, зьвіря важить до 200 фунтів і дає дуже смачне мясо, задля чого на него дуже полюють, але через то вже єго й значно вигубили.

як найчисленнійшої участи запрошує. — *Від виділу товариства.*

— **Честний кондуктор.** Кондуктор Мазанек їдучи дня 13 с. м. поїздом, що відходить о годині 11-ій перед полуднем з Кракова в сторону Львова, найшов в особовім вагоні на підлозі стоґульденовий банкнот, в котрім був паперовий рубель. Ідучи дальше, найшов в тім самім вагоні десятку. В тій хвили почав випитувати ся пань, котрі їхали в сусідній переділці, чи котра не згубила чого, а коли нїхто не зголосив ся по згубу, віддав найдені гроші комісареви в Тарнові. Якась посеїяна подорожна замітила згубу аж в Перемишли і телеграфічно зголосила ся до тарнівскої поліциї по відбір гроший.

— **Арештоване дефравданта.** В місяци липни с. р. утїк з Мисленниць управитель „Кружка рільничого" Йос. Боньор, здефравдувавши около 3.000 зр. Він виїхав до Америки, однако вернув ся вже звідтам і прибувши сими днями до Кракова, блукав ся по місті. Онегди перед полуднем на лавці на плянтациях перед будинком тамошної дирекциї поліциї сїв незвістний мужчина і почав читати книжку. Через вікно побачив его урядник поліциї Браєр і пізнав дефравданта, знаного ему з давнійших часів, коли той був занятий в однім з краківских склепів. Приведений на інспекцию поліциї, Боньор признав ся до крадежи, внаслідок чого его арештовано. При нїм найдено лиш трохи дрібних гроший.

— **Загадочна смерть.** Між Зучкою а Чернівцями найдено в четвер рано на зелїзничім насипі непритомну женщину, котра мала в голові велику рану. Женщина називає ся Смерецка і єсть вдовою по кравци. Догадують ся, що Смерецку або переїхав поїзд, або випала з вагона.

— **Шалений з заздрости.** В четвер забавляв ся 32-лїтний адвокат і літерат з Варшави Леманьский з 22-лїтною женою Мариєю в гостинници Турлиньского в Кракові. По вечери вийшли обоє на сусідні плянти в товаристві свояка правника Ошацкого і усїли в трійці на лавочці. Нагле зірвав ся з місця Леманьский, схопив за револьвер і стрілив 6 разів до жінки і Ошацкого. Леманьску, поцілену в оба рамена, відвезено до шпиталя. Ошацкий легко ранений. Леманьский увязнений толкує ся, що до него „щось приступило". Він не умів здати собі справи. Імовірно любовна заздрість спонукала его до сего злочину.

— **145 потомків** в простій лїнії полишила померша перед кількома днями в 111-ім роцї житя пані Реґіна Désaner, замешкала в угорскім місті Вершец. Родина повідомила знакомих о тій страті в таких словах: „Переняті глубоким жалем, доносимо о смерти нашої матери, тещі, бабки, прабабки, прапрабабки і прапрапрабабки всім своякам і жичливим". Слїдують підписи трех синів небіжки, двох доньок, 35 внуків, 19 правнуків, 12 праправнуків, 3 прапраправнуків. Мати того роду, уроджена в р. 1788, жила за пятьох цісарів, а іменно: Йосифа II., Леопольда II., Франца I., Фердинанда і Франц-Йосифа I.

— **Чого вже не крадуть!** В Шпротові на Шлезку украли злодії з вежі тамошної католицкої церкви дзвін, що важить лише три сотнарі. Та подія викликала між мешканцями міста велике зачудоване.

— **Померли:** В Самборі Антін Пуницкий, пенсионований староста, в 63-ім роцї житя; — в Сокали Іван Штайзінґ-Турчиньский, професор учительскої семинариї, в 38-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 вересня. Є. Вел. Цісар принимав вчера президентів обох палат угорского парляменту, котрі іменем парляменту висказали Цісареви своє найглубше сочувство.

Відень 19 вересня. Король саский відїхав вчера перед полуднем, так само великі князї Мекленбурґско - стрелицкий, ольденбурґский і саско-альтенбурґский; в ночи відїхав король румуньский, вел. кн. баденьский і кн. Альберт белґийский.

Париж 19 вересня. Пікарт завізваний міністром справедливости прислав пояснене о справі Драйфуса і переданем тайних документів военному судови підчас процесу в 1894 р.

Кандия 19 вересня. Великі форти коло порту має обсадити відділ анґлїйского войска. Зачувати, що турецкі войска мають бути відкликані з міста а їх місце займуть Анґлїйці.

Я описав їм докладно дорогу — насамперед гостинець до Ґундару а відтак на всхід через гущавник, та рад би, коби они щасливо дістали ся там, куди пішли. То не конче далеко, але они тут чужі, а жінка ніби трохи слабовита, а до того мала ще й маленьку дитинку при собі.

— Але они бо мають лиш пару коний — сказав Стандард і став приглядати ся слїдам, котрі видно ще було досить виразно на піску.

— Лиш два — потвердив Падді — жінка їде позаду раз за одним другий раз за другим о обох мужчин. Дуже красна, молода жінка.

— Ну, то мабуть не богато пакунків будуть мати при собі — сказав на то Стандард. — Я би на свою Леді не взяв і трох фунтів з обави, щоби она не упала під тягаром, а не то женщину з дитиною.

На щасте не мають они ніяких пакунків — сказав гостинник з сьміхом, а Стандард тим часом вихопив ся на сїдло на своїй Леді та поїхав легким чвалом за слїдами обох коний.

Леді була то краспа кара кобила. Жвава, але як многі кажуть, трохи за слаба для Стандарда і его шкірянної торби. Але він тому перечив. — Верне — каже він бувало — в понеділок вечером здорова як оріх до Ґундару, а в четвер вже не може діждати ся, коли єї осїдлаю. — Впрочім він їздив на ній лиш що чотирнайцять днів, а за той час сїдав на буланого, кониска сильного, але й не в половину так розумного і спокійного як Леді. Она була від „Дішесси" а буланий, хоч називав ся „Цезар", походив від „Лисої". „Леді" могла би була, коли-б так склало ся, і сама зробити цїлу дорогу — так сказав єї пан — бо на ню можна було спустити ся.

Отже тої суботи їхав він гущавником та мав на гадці тих людий, котрих слїди видів перед собою. За хвилю завернула Леді з головної дороги і вийшла на стежку, котру ледви що було слїдно, а котра, як Стандард говорив, вела може яких пятьдесять миль дальше на всхід до Більгем.

Так їхав він може три або чотири годиви, аж побачив здалека між деревами якусь темну масу, що не рушала ся з місця, ніби якийсь труп людский або згибша конина. Недовірчиво, з рукою на пістолеті підїхав він близше. У него на думці були передовсїм почтові мішки. Але то не був анї кінь, анї мужчина, лиш сухорлява молода женщина. Не жива, а може лиш умираюча, лежала бідна тут плечима оперта до дерева а руками тулила до себе малесеньку дитинку.

— Господи сьвятий! — скрикнув Стандард і в одній хвили присокчив до неї. Нахилив ся над ню і підніс єї так легенько, як мати своє новонароджене дитятко. Дитина, коли він єї рушив, зачала кричати — наробила казав Стандард такого крику, як би просила, щоби єї ратувати — і отворила очи, в котрих стояли ще сльози. Від плячу, бачите заснула, а тепер стала знов кричати, почнаючи з того місця, де перестала. У мене самого єсть тепер двоє малих, отже знаю, що й добре годовані діти кричать та жалібно заводять — не для того, мов би они колись лежали коло завмершої матери та при такій застиглій і студеній груди, як у тої женщини шукали корму і тепла, — Богу дякувати, не для того! — отже можу собі подумати, як той маленький, нужденний червачок мусів заводити.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-європ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Ґребенова [1])	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього [2])	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

[1]) Від 10 липня дв 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Ґребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

[1]) З Ґребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від **львівского**; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).